

на майка ми Дафина и на други съ които имахъ честъта да се занозная съ приключенията въ прѣзъ живота въ останаванието имъ тогава въ градътъ. Майка ми слѣдъ като ѝ съмъ казалъ «хайдѣ, била се записала съ помаганне на другатѣ ми братя да си изнесатъ отъ двора пѣкои работи, послѣ тръгнала да бѣга съ сестратѣ ма къмъ Кутауджа; но на пхтѣтъ ги спиратъ българскитѣ стражари и ги връщатъ макаръ и да сж се отгървали изъ ржцѣтъ имъ пѣколко пхти, но неможле да избѣгнатъ, щото най-сѣтнѣ били заобиколени отъ турцитѣ и се върнали назадъ на двора и се скрили въ ахжра. Турцитѣ съ червени фесове на табори, табори заградили крайиннитѣ на градътъ и залнъ съ пушкитѣ си гърмели сръщу бѣгающитѣ хора въ него, коршунитѣ имъ падали като градъ върху тѣхъ и покривитѣ на кжщитѣ. Пристигнали у дома търсели изъ кжщи едно друго и като набутали скратитѣ хора съ мъжъе и жени, казали имъ да се отдѣлятъ едни отъ други, и веднага почнали да избиватъ мъжѣтѣ съ ливолверитѣ и пушкитѣ си, а женитѣ да подкарватъ за роби на една страна. Майка ми бѣше вѣща въ турския языкъ, почнава да имъ се моли, но тѣ отъ молба неразбиратъ, та истрѣнали тамъ всичкитѣ мъжъе до единъ, а тѣхъ зели да ги събиратъ, на купница и да ги каратъ за къмъ Хакарджа. Когато излизали единъ турчинъ приготвилъ и магаре за сестра ми Мария да я земе и качи на него за робиня на кефа си; но тя като разбрала каква е работата, сполучила да се измъине изъ ржцѣтъ му и да побѣгне въ съседитѣ ни, а и тамъ като ненамѣрила хора, побѣгнала въ Георги Кичена дворъ, дѣто тамъ се скрила въ кжщитѣ имъ. Когато бѣгала, видѣла турцитѣ отъ Вакъфския баиръ, които биле расположели топоветѣ сръщу черковата ни Св. Троица и я застрѣлявали отъ едина край до другия, щото и до днеска още личетъ на новитѣ ѝ дувари отъ 7—8—тѣхъ бомби, а колкото за кубето ѝ тѣ били безрбой догдѣ да го съборетъ съ цѣлия ѝ покривъ. Часътъ кждѣ 10 турцитѣ избили въ дворътъ всичкитѣ българи и ги качили на колята имъ; та ги подналяли съ воловетѣ имъ заедно да го-